

3 | Aktuálně

Hosté setkání čtenářek

4 | Interview

Z návštěvy
smouli vesnice

6 | Inkognito

Stvoření světa?
O bitmováns s...

7 | Duchovní Injeckce

Žalmy

8 | Inside

Nejlepší komarádko

9 | Interakce

Svědectví
ze setkání mládeže

10 | Fotoromán

Brigáda

14 | Svátek slavi

Kateřina Surová

15 | Ingredience

Zajímavosti o soli

16 | Informace

100 let od zkázy
Titanicu

17 | Infit

Ovíváme nohu

18 | Zvířata v IM

Sladké království včel

19 | IM na cestách

Zkušenosti z Finska

20 | Intonace

Zajímavá ZAZ

21 | Yrhimky

Co se vám vědino
přihodilo

22 | Intelekt

Soutěže

23 | Pozvánka

Setkání čtenářek

Cestu svého srdce **NEVZDÁM**

Už jsem se tam viděl, už jsem cítil v ústech prach toho prastarého města, už jsem cítil v nohách tu ošlapanou dlažbu, po které od té doby kráčely už tisíce lidí. Po které ale hlavně kráčel on. Už jsem se viděl ve velkonočním Jeruzalémě. Ale pak se všechno zvrtilo.

Ne neprobudil jsem se, nebyl to jenom sen, ale skutečně jsem se chystal odjet na Velikonoce do Svatého města. Už jsem četl průvodce a hledal na internetu, abych se připravil na neopakovatelnou jeruzalémskou atmosféru. Těšil jsem se na velkopáteční obřady, jak se budu šinout v davu po Via Dolorose, abych mohl políbit Kristův kříž blízko místa, kde ukřižovaný vydal sám sebe v obět, a v hluku ulice snad zaslechnout ozvěnu těch posledních slov: „Dokonáno jest.“ Ale těšil jsem se i na trochu přímější radosti. Například na to, jak strávím vigílii v košili s krátkým rukávem a nikoliv jako u nás doma se dvěma tričky, teplým svetrem a zimní bundou. A jak si hned po příchodu domů musím vlézt do horké vany, abych se vrátil na normální tělesnou teplotu. Nyní jsou už ale všechny tyto radosti pryč, zůstává jen pouhý sen, že snad jednou, možná...

Ale i v promrzlém kostele, s tlustými rukavicemi a se závistí z beranice paní vedle mě (proč ženy můžou a chlapi ne?), můžeme prožít skutečnou velkonoční radost. Je to radost ze vzkříšeného Krista, který pro mě, pro nás pro všechny šlapal po cestě bolesti na jistou smrt. A nyní i mě, hříšníka, zve ke svému stolu, k hostině beránkové. To je právě velkonoční tajemství a k jeho dobrému prožití nezáleží na místě či teplotě vzduchu, ale na stavu srdce. Cestu do Jeruzaléma jsem už vzdal, ale cestu svého srdce k srdci lásky jen tak vzdát nechci. O ni se chci porvat, i když je to většinou sám se sebou. Nechci, aby se změnila v pouhý sen, který jsem kdysi dávno měl...

Přejí vám všem, čtenářkám a možná i čtenářům, aby naše srdce byla stále na cestě. Ať v kostelích promrzlých či vytápěných (ach, jaké blažo) všude můžeme prožít radost ze vzkříšeného a načerpat nové síly na další cestu.

To vám přeje už teď promrzlý
fotograf **Zbyněk**

Křížová cesta
na Via Dolorose

Boží hrob

